

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Radana Malíka v právní věci **žalobce: Nejvyšší státní zástupce,** se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti **žalovanému: Městský úřad Nový Knín,** se sídlem nám. Jiřího z Poděbrad 1, Nový Knín, zast. JUDr. Vladimírem Kyselákem, advokátem se sídlem Zahradnická 140, Příbram 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2007, č. j. 945/2004-Ko, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: GALAHAD INVESTMENT, spol. s r.o.,** se sídlem Vrchlického 2038, Kladno II, zast. Mgr. Naďou Hermannovou, advokátkou se sídlem Žitná 52, Praha 2, ve věci územního rozhodnutí, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2010, č. j. 44 Ca 91/2009 - 79,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 10. 2010, č. j. 44 Ca 91/2009 - 79, zamítl stěžovatelovu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2007,

č. j. 945/2004-Ko, kterým žalovaný v územním řízení rozhodl o umístění stavby komunikace, vodovodního a kanalizačního řadu na pozemcích parc. č. 329/1, 329/2, 329/3, 329/4, 329/5, 329/6, 329/7, 329/8, 329/9, 329/10, 329/11, 329/12, 329/13, 329/14, 329/15, 329/16, 328/1, 328/2, 705, 324/8 - po oddělení 324/72, 324/73 v k. ú. Nová Ves pod Pleší a na pozemku parc. č. PK 227 - po oddělení parc. č. 588/2 v k. ú. Zahořany.

V žalobě stěžovatel namítal, že:

1) územní rozhodnutí bylo vydáno na základě *„nově upraveného“* návrhu DVORAK-M s.r.o. a osoby zúčastněné na řízení ze dne 21. 3. 2007, kterým tyto společnosti změnily původní návrh ze dne 6. 9. 2004, ve znění omezení ze dne 13. 9. 2005. Podle § 179 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „nový správní řád“), se na toto řízení vzhledem k podání původního návrhu (6. 9. 2004) vztahoval správní řád č. 71/1967 Sb., který neobsahoval úpravu týkající se změny návrhu na zahájení řízení. Soudní praxe sice takovou možnost připouštěla, avšak pouze v případě omezení návrhu. Rozhodováno však muselo být v rámci předmětu řízení, jak byl vymezen původním návrhem, přičemž právo na změnu návrhu mohl navrhovatel uplatnit jen do vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně (čemuž dnes odpovídá § 45 odst. 4 nového správního řádu). Původním návrhem uvedené společnosti žádaly o změnu územního rozhodnutí ze dne 30. 1. 1995, č. j. 328.2/2009/94-Jk. Zákon tedy nedovoloval provést řízení o změněném návrhu na umístění stavby podle § 41 odst. 1, 2 tehdy účinného stavebního zákona s výsledkem vydání nového samostatného rozhodnutí o umístění stavby. Navíc tak žalovaný postupoval poté, co jeho prvá dvě rozhodnutí o původním návrhu na změnu územního rozhodnutí byla zrušena. Jeho postup tak má stěžovatel za nejen nezákonný, ale i zcela účelový;
2) byla porušena zásada „ne bis in idem“, když napadeným rozhodnutím byla stavba umístěna i na pozemcích parc. č. 705 a 324/8 - po oddělení 324/72 a 324/73 v k. ú. Nová Ves pod Pleší přesto, že stavby, o jejichž umístění bylo rozhodnuto 30. 1. 1995, jsou mj. umístěny také na těchto pozemcích.

Krajský soud v kasační stížností napadeném rozsudku dospěl k závěru, že předmět řízení vymezený původním návrhem ze dne 6. 9. 2004, ve znění podání ze dne 13. 9. 2005, je zcela odlišný od návrhu, který vyplývá z podání ze dne 21. 3. 2007. Zde totiž navrhovatelé požadovali již nikoli změnu územního rozhodnutí ze dne 30. 1. 1995, ale vydání samostatného územního rozhodnutí (bez vztahu k územnímu rozhodnutí z 30. 1. 1995). Jakkoli tedy navrhovatelé uváděli, že jde o změnu předchozích podání, vymezením nového předmětu řízení způsobili, že na podání z 21. 3. 2007 mělo být pohlíženo jako na návrh nový, se všemi z toho plynoucími důsledky vč. diskontinuity ve vztahu k původně vedenému řízení o změně územního rozhodnutí ze dne 30. 1. 1995. Na řízení se proto vztahoval nový správní řád a toto řízení mělo být vedeno i pod novou spisovou značkou. Podání ze dne 21. 3. 2007 je tedy návrhem novým. K druhému žalobnímu bodu krajský soud

uvedl, že pozemky vymezené jedním parcelním číslem mohou mít různou velikost, a to až po několikahektarové plochy. Na jednom pozemku tak může být umístěno i více podzemních vedení, třebas i vodovodních a kanalizačních řadů. Druhý žalobní bod by mohl být důvodný jen, pokud by se územní rozhodnutí prolínala nejen v číselném označení dotčených pozemků, ale pokud by měly být stavby umístěny v totožném prostoru na daném pozemku, aniž by se jednalo o nahrazení či rekonstrukci původního vedení. Teprve tehdy by totiž vznikla nejistota, jak má být stavba vlastně provedena. V posuzovaném případě však jde jen o napojení nových odboček vodovodního a kanalizačního řadu na stávající síť.

Proti uvedenému rozsudku brojí stěžovatel kasační stížností, ve které namítá, že:

1) jakkoli se podání sice posuzuje podle jeho skutečného obsahu, nelze tímto posouzením zasahovat do dispozice s předmětem řízení (že by správní orgán za navrhovatele domýšlel, co asi chtěl či mohl chtít učinit). Pokud navrhovatel v podání z 21. 3. 2007 uvedl, že *„mění“* svůj původní návrh, nemohl žalovaný na toto podání bez dalšího pohlížet jako na návrh nový. Domníval-li se stavební úřad, že by mělo být vydáno nové samostatné (na rozhodnutí z 30. 1. 2005 nezávislé) územní rozhodnutí, měl navrhovatele vyzvat k odstranění nedostatků podání. Jen tak mohl být návrh upřesněn a jen tak mohlo dojít ke změně předmětu řízení. Postup žalovaného navíc vedl i k tomu, že o původním návrhu na změnu územního rozhodnutí nebylo rozhodnuto;
2) pro zodpovězení otázky, za jde o změnu původního územního rozhodnutí je podstatné, zda se rozhodnutí dotkne stejného předmětu jako původní územní rozhodnutí. Podstatou změny původního územního rozhodnutí je změna původně vymezených podmínek v území, nové územní rozhodnutí přichází v úvahu jen, nedotýkaly-li by se nově vymezené podmínky podmínek vymezených v původním územním rozhodnutí. Z těchto hledisek krajský soud věc neposuzoval.

Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné, když se plně ztotožňuje s odůvodněním rozsudku krajského soudu, které pokládá za naprosto pregnantní, logické a úplné.

Osoba zúčastněná na řízení navrhuje zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné. Podání ze dne 21. 3. 2007 má za natolik určité, aby si stavební úřad nemusel ničeho domýšlet. Je-li v návrhu uvedeno, že jde o *„změnu“*, jde jen o označení podání, ze kterého je jinak zcela zjevné, že osoba zúčastněná na řízení navrhovala vydání samostatného územního rozhodnutí a podala tak podle obsahu nový návrh. K druhému stížnímu bodu zdůrazňuje, že v žalobě stěžovatel porušení zásady „ne bis in idem“ spatřoval jen v uvedení stejných parcelních čísel pozemků dotčených rozhodnutími ze dne 30. 1. 1995 a ze dne 5. 6. 2007. Stěžovatel zásah do podmínek původního územního rozhodnutí namítá v kasační stížnosti poprvé,

navíc tuto námitku blíže nespecifikuje. Námitka je tak nepřezkoumatelná a ani by k ní nemělo být vůbec přihlíženo podle § 109 odst. 4 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Předně se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s názorem osoby zúčastněné na řízení, že stížní bod 2) představuje nepřípustnou novotu uplatněnou stěžovatelem poprvé v kasační stížnosti. Stěžovatel zde formuluje zcela nový důvod, z jehož pohledu by mělo být rozhodnutí žalovaného přezkoumáno, tj. z pohledu zásahu do podmínek územního rozhodnutí z 30. 1. 1995. Takový důvod však nebyl obsahem žádného z žalobních bodů, jak byly uplatněny stěžovatelem v žalobě. Před krajským soudem sice stěžovatel napadal porušení zásady „ne bis in idem“, toto porušení však spatřoval jen v dotčení týchž pozemků, nikoli v zásahu do podmínek původního územního rozhodnutí. Stěžovatel tedy uplatňuje v kasační stížnosti nové skutečnosti, což je podle § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné. Nejvyšší správní soud se proto posouzením těchto skutečností dále nezabýval.

Namítal-li stěžovatel, že podání osoby zúčastněné na řízení a DVORAK-M s.r.o. ze dne 21. 3. 2007 (zjevně podání z 16. 3. 2007, k němuž je připojen souhlas Obce Nová Ves pod Pleší ze dne 21. 3. 2007) nelze podle jeho obsahu posoudit jako nový návrh, pokládá Nejvyšší správní soud za účelné podstatný obsah tohoto podání doslovně citovat: „*Navrhovatelé tímto mění svůj návrh ze dne 6.9.2004 ve znění jeho omezení ze dne 13.9.2005 tak, že navrhují, aby bylo v řízení vydáno samostatné územní rozhodnutí na umístění stavby - komunikace, vodovodního a kanalizačního řadu ...*“ Z tohoto textu, bez ohledu na nadpis podání, je zjevné, že navrhovatelé nadále nechtějí, aby žalovaný měnil územní rozhodnutí z 30. 1. 1995, naopak se domáhají vydání *samostatného* územního rozhodnutí. Jinou jejich vůli nelze z tohoto podání nikterak dovodit. Zdůrazňování nadpisu podání (kde je užito slovo „*změna*“), případně slova „*mění*“ užitého v textu, bez ohledu na ostatní zcela zjevný obsah podání, a případné vyzývá k odstranění tohoto zdánlivého rozporu podání, je přepjatým formalismem, proti kterému se Nejvyšší správní soud i Ústavní soud již opakovaně ve své rozhodovací činnosti vymezily (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, Sb. NSS 534/2005, http://www.nssoud.cz, aj., či nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 5. 2002, č. j. I. ÚS 336/2000, ze dne 20. 10. 2004, sp. zn. III. ÚS 389/04, ze dne 3. 8. 2010, sp. zn. III. ÚS 939/10, všechny dostupné na http://nalus.usoud.cz, aj.)

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení účastníků se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl v kasačním řízení úspěšný, vznikly v řízení o kasační stížnosti náklady právního zastoupení. Podle ustálené praxe zdejšího soudu (srov. např. rozsudek ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, Sb. NSS 1260/2007, www.nssoud.cz), od které nemá ani devátý senát v nyní posuzované věci důvod se odchýlit, však v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. Schopnost a povinnost hájit vlastní rozhodnutí před soudem je samozřejmou povinností plynoucí z běžné správní agendy; je integrální součástí řádného výkonu státní správy, k němuž je žalovaný dostatečně vybaven. Nelze proto spravedlivě žádat na stěžovateli, aby hradil náklady vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení žalovanému nepřiznal.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud v řízení o kasační stížnosti žádnou povinnost neuložil (§ 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2011

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu